

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεία: Γερμανοῦ 25.

ΤΑ ΕΡΕΪΠΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἦδη ὁπότε παρήλθεν ὁ σάλος τῶν εἰδωλολατρικῶν ἐθιμῶν τῶν Ἀποκρεω, καὶ κατέπαυσεν ἡ τρικυμία τῶν παθῶν, καὶ ὁ ἄνεμος τῶν παραφόρων ὁρμῶν κατηνύσθη ὀλίγον, καὶ ἐπικρατεῖ σχετικὴ νηφαλιότης λόγῳ τοῦ ὅτι εἰσῆλθομεν εἰς τὸν εὐδιδιον λιμένα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ ἡσυχολοῦμεθα δι' ὀλίγων μὲ τὰ ἐρεΪπια ἅτινα τὸ τρομερὸν αὐτὸ εἰδωλολατρικὸν τῶν Ἀποκρεω παραστράτημα ἐπεσώρευσεν. Ὅπως ὁ μεθυσμένος ἢ ὁ παραφόρος ὀργισμένος δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ αἰσθήσεις τοῦ ἐφ' ὅσον διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρσιαν τοῦ πάθους τῆς μέθης ἢ τῆς θηριώδους ὀργῆς, καὶ ὄχι μόνον δὲν μᾶς ἀκούει ἂν τοῦ ὑποδείξωμεν τὸ ἄτοπον ἀλλ' εἶναι ἐπόμενον ἐτι μᾶλλον νὰ ἐξοργισθῇ ἐναντίον μας, οὕτω καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ κράτος τῶν Ἀποκρεω οὔτε τὸν ὀλεθρον καὶ τὰ ἐκ τούτων δεινὰ διαβλέπει, ἀλλ' οὔτε εἶναι καὶ εἰς θέσιν νὰ τὰ ἀντιληφθῇ καὶ ἂν τοῦ ὑποδειχθοῦν παρ' ἄλλου ἢ καὶ ἂν πεισθῇ ἀδυνατεῖ νὰ πειθαναγκάσῃ τὸν ἑαυτὸν του νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ ὑποδεικνύμενα μέτρα καὶ ἀποφύγῃ τὰ ἀναπόφευκτα. Ἦδη ὁμοῦς ὁπότε οἱ καπνοὶ τῶν παραφόρων ὁρμῶν ἐξητμίσθησαν καὶ ἐξεσκότισεν ἡ διάνοια τοῦ κόσμου δυνάμεθα ἡρέμως σκεπτόμενοι ν' ἀτενίσωμεν πρὸς τὸ ἀμέσως παρελθὸν καὶ ῥίπτοντες οἰονεὶ μίαν κίνηματογραφικὴν ματιὰν ἐπ' αὐτοῦ νὰ ἴδωμεν τί μᾶς ἐκληροδότησεν ἀπὸ ἡθικῆς, οἰκογενειακῆς, ἐθνικῆς, κοινωνικῆς, ὑγιεινῆς, καὶ τέλος καὶ κυρίως ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως ἡ ἀπαισίας μνήμης περίοδος τοῦ Καρναβάλου. Δηλωτικὸν τῆς παραφοράς καὶ ξετσιπωσιᾶς τοῦ συγχρόνου καὶ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ζῶντος κόσμου εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἔχων οἰονεὶ κεντημένην ταχύτητα ἐν τῇ μέθῃ τῆς διαφοράς ὑπερβαίνει τὰ ἐσκαμμένα καὶ βεβηλώνει καὶ αὐτὴν τὴν Ἁγίαν καὶ Καθάραν Δευτέραν ἦτοι τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἁγίας καὶ Μ. Τεσσαρακοστῆς μεταβάλλων αὐτὴν τῷ ὄντι εἰς κατ' ἔξοχὴν Ἀκάθαρτον Δευτέραν. Τὰ κατάπτυστα Σατουρνάλια, Κρόνια, Διονύσια, Βάνχεια καὶ αἱ ἀσελεγεῖς καὶ γυμναὶ καὶ ὑπάρθρωποι διασκεδάσεις τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου ἀτυχῶς ἐπαναλαμβάνονται καὶ ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ χριστιανικοῦ οὐρανοῦ διὰ τῶν περιφήμων ἐπιτροπῶν τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἀποκρεω ἐν πάσει ἐπισημότητι καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν! Ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἀντιτίθεται ἐναντίον πάσης σεμνῆς διασκεδάσεως ἀλλὰ τὰς τοιαύτας ἀσέμνους μόνον ἀποτροπιάζεται. Πόσα ἠθικὰ ἐρεΪπια δὲν θρηνοῦμεν σήμερον τὰ ὁποῖα ἀδύνατον νὰ ἐπανορθωθοῦν; Πόσαι νεάνιδες δὲν ἐθυσίασαν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου τὴν παρθενίαν των, ἂν ὄχι τὴν σωματικὴν τοῦλάχιστον τὴν ἠθικὴν; Πόσοι νέοι δὲν ἐπώλησαν τὴν τόσον πολύτιμον ἠθικὴν καὶ ὑγιάν των ἀντὶ πινακίου φακῆς δηλητηριασμένου; Πόσων οἰκογενειῶν ἢ πολύτιμος οἰκογενειακὴ τιμὴ δὲν κατε-

κῆς, κοινωνικῆς, ὑγιεινῆς, καὶ τέλος καὶ κυρίως ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως ἡ ἀπαισίας μνήμης περίοδος τοῦ Καρναβάλου. Δηλωτικὸν τῆς παραφοράς καὶ ξετσιπωσιᾶς τοῦ συγχρόνου καὶ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ζῶντος κόσμου εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἔχων οἰονεὶ κεντημένην ταχύτητα ἐν τῇ μέθῃ τῆς διαφοράς ὑπερβαίνει τὰ ἐσκαμμένα καὶ βεβηλώνει καὶ αὐτὴν τὴν Ἁγίαν καὶ Καθάραν Δευτέραν ἦτοι τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἁγίας καὶ Μ. Τεσσαρακοστῆς μεταβάλλων αὐτὴν τῷ ὄντι εἰς κατ' ἔξοχὴν Ἀκάθαρτον Δευτέραν. Τὰ κατάπτυστα Σατουρνάλια, Κρόνια, Διονύσια, Βάνχεια καὶ αἱ ἀσελεγεῖς καὶ γυμναὶ καὶ ὑπάρθρωποι διασκεδάσεις τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου ἀτυχῶς ἐπαναλαμβάνονται καὶ ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ χριστιανικοῦ οὐρανοῦ διὰ τῶν περιφήμων ἐπιτροπῶν τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἀποκρεω ἐν πάσει ἐπισημότητι καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν! Ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἀντιτίθεται ἐναντίον πάσης σεμνῆς διασκεδάσεως ἀλλὰ τὰς τοιαύτας ἀσέμνους μόνον ἀποτροπιάζεται. Πόσα ἠθικὰ ἐρεΪπια δὲν θρηνοῦμεν σήμερον τὰ ὁποῖα ἀδύνατον νὰ ἐπανορθωθοῦν; Πόσαι νεάνιδες δὲν ἐθυσίασαν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου τὴν παρθενίαν των, ἂν ὄχι τὴν σωματικὴν τοῦλάχιστον τὴν ἠθικὴν; Πόσοι νέοι δὲν ἐπώλησαν τὴν τόσον πολύτιμον ἠθικὴν καὶ ὑγιάν των ἀντὶ πινακίου φακῆς δηλητηριασμένου; Πόσων οἰκογενειῶν ἢ πολύτιμος οἰκογενειακὴ τιμὴ δὲν κατε-

Θρησκευτικαὶ μελέται.

Ἀρχιμ. Διον, Παπανικολοπούλου.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

1) Τί εἶναι Προσευχή.

Προκειμένου μετ' ὀλίγον νὰ εἰσελθῶμεν θεῖα χάριτι, εἰς τὸ στάδιον τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐγκρατείας, ἐπὶ τῇ Μ. Τεσσαρακοστῇ, δῆλα δὴ νὰ προσηλώσωμεν καὶ νὰ ἀφοσιώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τῆς πνευματικῆς λατρείας, τὴν ὅποιαν ἄλλως τε ὀφείλομεν νὰ προσφέρωμεν πρὸς αὐτὸν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, πρὸ παντὸς ἡμᾶς κατὰ τὰς ὥρας, τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ἐποχάς, κατὰ τὰς ὁποίας ὤρισεν ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διὰ τοῦτο εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας θὰ ἀναγνώσωσιν οἱ εὐσεβεῖς ἀναγνώσται τοῦ «Ἀποστόλου Ἀνδρέου» τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ προσευχῆς, ἐκ τῶν ὁποίων θέλει δειχθῆ, τί εἶναι προσευχή, ὁπότε ἡ δύναμις αὐτῆς, τίς ἡ κατ'ἴδιαν προσευχή καὶ τίς ἡ Δημοσία ἢ Κοινὴ Προσευχή.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἰδίᾳ ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος χριστιανός, ἀναλογισθῆ πρῶτον μὲν τὸ ἄπειρον τοῦ Ὑψίστου μεγαλείου, τὴν ἀπόλυτον Παντοδυναμίαν καὶ τὴν ἀνεξάντλητον αὐτοῦ ἀγαθότητα, ἔπειτα δὲ παραβάλλῃ πάντα ταῦτα πρὸς τὴν ἰδικήν του μηδαμινότητα καὶ ἀδυναμίαν, τότε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀνυψώσῃ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὸν τὸν σεβασμὸν ἢ τὸν πόθον ἢ τὸν πόνον αὐτοῦ. Εἶναι ἀδύνατον, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ ὁδύνης καὶ θλίψεως, ὁ χριστιανός νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ βάθους τῆς κατωδύνου καὶ συντετριμμένης ψυχῆς του κάποια θερμὴ φωνὴ παρακλήσεως, τὴν ὅποιαν ἀπευθύνει πρὸς τὴν Παντοδυναμίαν τοῦ Ὑψίστου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ μόνου περιμένει βοήθειαν καὶ γλυκεῖαν παρηγορίαν. Ὅθεν ἡ ἐκ τοῦ βάθους τῆς εὐσεβοῦς ἢ πασχούσης καὶ πονεμένης καρδίας ἐξερχομένη αὕτη φωνή, εἶναι ἡ Προσευχή.

Ἡ προσευχή κατὰ ταῦτα οὐδὲ ἕτερον εἶναι, εἰμὴ ἢ

ἐκούσιος καὶ φυσικὴ ὁμολογία τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, καὶ ἡ ἐπίκλησις τῆς Θείας ἀντιλήψεως, συνοδευομένη μετ' ἐνδομύχου σταθερᾶς πεποιθήσεως, ὅτι ἡ παράκλησις αὕτη θὰ εἰσακουσθῇ. Ἐκ τούτων δὲ γίνεται φανερόν, ὅτι ἐξ ἑνὸς μὲν ἡ προσευχὴ προϋποθέτει πάντοτε ἔδρασαν καὶ ἀρραγῆ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐξ ἄλλου δὲ ὑπὸ τὴν στενὴν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν θεωρεῖται, ὡς τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὸν φιλόανθρωπον αὐτοῦ Θεὸν καὶ Δεσπότην. Καὶ ὅτι μὲν ἡ ὁμολογία αὕτη τῆς ἡμετέρας ἀδυναμίας καὶ μηδαμινότητος εἶναι φυσικὴ κατὰ πάντα καὶ νόμιμος, τοῦτο ἕκαστος οἰκοθεν κατανοεῖ. Ὅτι ὅμως ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ἀκαταγώνιστος δύναμις τοῦ ἀδυνάτου ἀνθρώπου, ὅτι δι' αὐτῆς δύναται νὰ κάμψῃ καὶ αὐτὸν τὸν Παντοδύναμον Θεὸν εἰς εὐσπλαγχνίαν, ὅτι αὕτη ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς τελουμένη, διαχέει τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀνακούφισιν εἰς τὴν τεταραγμένην καὶ πάσχουσαν καρδίαν, καὶ θεραπεύει τὰ τραύματα αὐτῆς, καὶ τέλος ὅτι ἡ παραμέλησις αὐτῆς καταστρέφει τὰ ἄτομα, τὰς οἰκογενείας καὶ αὐτὰ τὰ ἔθνη, ταῦτα πάντα μολονότι εἶναι ἀλήθειαι ἀναντίρρητοι, τινὲς ἀγνοοῦσι, διὰ τοῦτο θὰ ἀποπειραθῶμεν νὰ καταστήσωμεν ταῦτας φανεράς καὶ πειστικὰς.

2) Δύναμις τῆς Προσευχῆς πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Θείας Χάριτος.

Ἡ καθ' ἡμέραν πείρα διδάσκει ἡμᾶς τρανῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀδιακόπως παρακαλεῖ, καὶ παρακαλεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶναι ὅμοιος πρὸς αὐτόν. Μολονότι δὲ εἰμεθα πάντες ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρωπίνων νόμων, ἕνεκα τῆς κοινῆς καταγωγῆς ἡμῶν, ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ αἵματος καὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἀνατρεψῆς, καὶ ὅμως ἔχομεν ἀνάγκην νὰ παρακαλέσωμεν, νὰ ἱκετεύσωμεν καὶ πολλὰκις μάλιστα μετὰ θερμῶν δακρύων νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν ἄλλων. Ἀπὸ τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὅποιον παρακαλεῖ τὴν μητέρα του, ἀπὸ τοῦ πτωχοῦ ὅστις ἐξαιτεῖται τὴν προστασίαν τοῦ πλουτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ ἰσχυροῦ, ὁ ἄνθρωπος πα-

σπιλώθη; Πόσων συζύγων ἢ οἰκογενειακῆ ἀρμονία δὲν διερράγη; Πόσοι δὲν ἔχασαν μαζὶ μετὰ τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν πολύτιμον ὑγείαν τοῦ σώματός των μέσα εἰς τὰ μπουδρούμια ἢ καταγῶγια τῶν χοροδιδασκαλειῶν; Πόσων ἢ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα δὲν ὑπερεπληρώθη ἀπὸ δηλητηριώδη ἡθικὰ καὶ σωματικὰ μικρόβια; Πόσοι κατ' αὐτὰς δὲν κλαίουσι καὶ δὲν ὀδύρονται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ὑγείας τῆς ψυχῆς ἢ καὶ τοῦ σώματος; Πόσοι δὲν ἐκληρονόμησαν παρὰ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα ἀσθενειῶν ἢ πλευρίτιδος ἢ φυματιώσεως κ.λ.π. ἀνιάτων νοσημάτων μετὰ τὰς ὀλονυκτίους ἐκείνας τρελ-

λὰς διασκεδάσεις; Πόσων οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν κατεσπιλώθησαν, τὰ ὄτα δὲν ἐμολύνθησαν, αἱ αἰσθήσεις ἐν γένει δὲν ἐστραπατοσarisθησαν; Εἶναι μικρὰ καὶ ἐπανορθοῦνται ποτὲ τὰ ἐρεῖπια ταῦτα καὶ τόσα ἄλλα ἄτινα ὁ ἱερός οὗτος χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκθέσωμεν ἐν πλάτει; Εἶναι ἀνάξιος προσοχῆς ὁ κατήφορος καὶ οἱ νέοι ἀνήθικοι προσανατολισμοὶ καὶ ὀρίζοντες οἵτινες διηνοίγησαν τόσον εὐρέως κατ' αὐτὰς πρὸ τοῦ βίου τόσων νεαρῶν καὶ ἀγνῶν ὑπάρξεων; Τί γνώμην ἐπ' αὐτοῦ ἔχουν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται καὶ ποῖα τὰ ἐκ τούτου ἱερὰ αὐτῶν καθήκοντα;